

Arrest

nr. 221 584 van 23 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2019 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Dit is het bestreden besluit, dat aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 15 maart 2019.

Tegen het bestreden besluit dient de verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 218

670 van 22 maart 2019 wordt deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 27 maart 2019 wordt de verzoeker overgedragen aan Spanje (via de luchthaven van Madrid).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.2. Het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De thans bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker wordt overgedragen aan de Spaanse overheden aangezien de verzoeker aldaar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat door de Spaanse autoriteiten moet worden onderzocht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 27 maart 2019 werd overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, Spanje. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoeker dat het bestreden besluit tot overdracht hierdoor is uitgevoerd. Hij stelt tevens geen contact meer te hebben gehad met en niets te hebben vernomen van de verzoeker sinds deze op 27 maart 2019 naar Spanje werd overgebracht.

Aangezien niet betwist is dat de verzoeker momenteel in Spanje is en er geen enkele informatie voorligt omtrent het aldaar te voeren onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming en omtrent de omstandigheden waarin de verzoeker zich thans concreet bevindt, rijst de vraag naar het actueel belang bij het onderhavige beroep tot nietigverklaring. Ter terechtzitting wordt er tevens op gewezen dat de verzoeker, indien hij zijn belang bij het onderhavige beroep wil behouden, ertoe gehouden is om een voortdurende en onafgebroken belangstelling te blijven vertonen bij dit beroep.

De advocaat van de verzoeker neemt hieromtrent echter geen standpunt in en ter terechtzitting stelt hij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat op geen enkele wijze wordt toegelicht welk concreet en zeker voordeel de verzoeker in de gegeven omstandigheden nog kan halen uit een eventuele vernietiging van het thans bestreden overdrachtsbesluit.

Er dient verder te worden herhaald dat het de verzoeker toekomt, wanneer er twijfel rijst omtrent het actueel belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang heeft bij de gevraagde nietigverklaring. In voorliggende zaak blijft de verzoeker op dit punt in gebreke.

Bovendien is ter terechtzitting gebleken dat de verzoeker na zijn overdracht aan Spanje geen contact meer opnam met zijn advocaat. Verzoekers advocaat kan hem niet meer bereiken en weet ook niet waar de verzoeker thans verblijft. De Raad merkt dan ook op dat de verzoeker, indien hij zijn belang bij het ingestelde beroep wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor de ingestelde procedure dient te vertonen. Aangezien de verzoeker woonplaatskeuze deed bij een advocaat, rustte op hem de verplichting om regelmatig contact met zijn raadsman op te nemen om zich van het verdere verloop van de procedure te vergewissen, om op die manier zijn volgehouden belangstelling te betonen voor de hangende procedure en om, waar nodig, bijkomende inlichtingen te verstrekken (cf. RvS 21 mei 2002, nr. 106.700). Verzoekers houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe hij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is hij verplicht zijn medewerking aan de rechter te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het gebrek aan enig recent contact tussen de verzoeker en zijn advocaat en doordat onder meer geen concrete duidelijkheid wordt geschapen omtrent verzoekers actuele situatie in Spanje, dient te worden aangenomen dat de verzoeker geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het door hem ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). De verzoeker moet dan ook de gevolgen van zijn gebrek aan medewerking met de rechter dragen en zijn gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedgemaakt louter door het feit dat zijn advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182). Dit klemmt *in casu* des te meer nu de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk stelt zich wat het actueel belang betreft te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring wordt bijgevolg eveneens verworpen wat het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat betreft.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE